

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **L. V.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Vrajíkem
sídlem Spálená 97/29, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j. MPSV-2023/155461-924/2, sp.
zn. SZ/MPSV-2023/155461-924,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

I. Předmět řízení

- 1. Žalobkyně brojila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky ve Zlíně, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 198232/23/ZL.
- 2. Rozhodnutím úřadu práce nebyla žalobkyni přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení, ode dne 1. 4. 2023.

II. Podání účastníků

3. V podané žalobě žalobkyně jako první namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů. V té souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3139/2020 a uvedla, že není důvod, aby smlouva o poskytnutí sociální služby – domov se zvláštním režimem, byla posuzována odlišně od smlouvy o poskytnutí sociální služby – chráněného bydlení. Nesrozumitelný je podle ní názor ohledně kombinace více právních předpisů. Nesrozumitelné je hodnocení záznamu v katastru nemovitostí a posouzení obývané lůžkové bytové jednotky.
4. V druhé části námitek brojila proti nesprávnému právnímu posouzení s tím, že žalovaný nemůže požadovat doložení přímo nájmu bytu podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, neboť zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře obsahuje svébytnou definici bytu a žalovaný měl požadovat nájemní smlouvu k bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Koncepce nájmu bytu dle občanského zákoníku vychází z jiné koncepce nájmu. Podle žalobkyně není vyloučeno, že *jiné nájemní vztahy* budou zahrnovat i úplatné užívací právo k bytu tak, jak je definován v zákonu o státní sociální podpoře. Zdůraznila, že racionální výkladu pojmu „byt“ zahrnuje i obývanou lůžkovou bytovou jednotku na základě poskytování pobytové sociální služby a právní vztah na základě smlouvy v nyní projednávané věci by měl být posouzen jako nájem bytu dle zákona o státní sociální podpoře. Podle žalobkyně přenechání obývané lůžkové bytové jednotky v rámci poskytování pobytové sociální služby zakládá nájemní vztah a použití právní úpravy smlouvy o ubytování brání nenaplnění požadavku dočasnosti a charakteru sociální služby jako takové (dle citovaného rozsudku Nejvyššího soudu). Úvahy o vlastnictví budovy jsou podle ní irelevantní.
5. Ve třetí části brojila proti procesním pochybením správních orgánů, které jí měly vyzvat k tomu, aby doložila případnou existenci podnájemního vztahu a aby doložila, že obývaná lůžková bytová jednotka svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je tomuto účelu užívání určena podle stavebního zákona nebo je zkolaudována jako byt. Žalobkyně tak nemohla podle svého názoru prokázat splnění podmínek zákona. Zdůraznila, že byla zastoupena až ode dne 1. 6. 2023 a v době podání žádosti se nemohla opřít o kvalifikovanou právní pomoc.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně se vyjádřil ke smlouvě o poskytování sociální služby s tím, že tato neupravuje nájemní vztah k bytu dle § 2235 občanského zákoníku. Žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího soudu se zabýval vyklizením nemovitosti, tj. úpravou soukromoprávního vztahu, soud v něm odkázal na subsidiární použití obecné úpravy nájmu a uvedl, že nebylo na místě použít např. úpravu nájmu bytu. Podle žalovaného citovaný rozsudek tvrzení žalobkyně v žádném ohledu nepodporuje. Zákon o státní sociální podpoře stanovuje užívací tituly k bytu taxativně a s ohledem na vázanost správního orgánu zákonem není přípustné použití analogie, jak navrhuje žalobkyně. Dále zdůraznil, že v předmětné věci posuzoval primárně smlouvu o poskytování ubytování a po zjištění, že smlouva nezakládá nárok na dávku, poskytl žalobkyni doplňující informaci o budově. K namítaným procesním pochybením a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na toto rozhodnutí odkázal a uvedl, že všechny námítky byly srozumitelně vypořádány. Případné opomenutí některé z nich nemělo vliv na správnost rozhodnutí, tj. na závěr, že žalobkyně neměla na dávku nárok. Pro žalobkyní namítanou výzvu nebyl důvod, neboť z předložené smlouvy vyplynulo, že se nejedná o smlouvu požadovanou zákonem o státní

sociální podpoře. Žalobkyně i její právní zástupce měli dostatečně dlouho dobu na vyjádření k podkladům rozhodnutí a předložení dalších důkazů.

III. Posouzení věci

7. Žaloba splňuje podmínky přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Soud při posouzení věci vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání.
8. Žaloba není důvodná.
9. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí soud zjistil následující. Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl na základě závěru, že smlouvy o poskytování sociální služby – domov se zvláštním režimem ve středisku Domov senioru, ze dne 6. 12. 2023, poskytovatel služeb Hvězda z.ú., uzavřené podle § 50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách nejsou smlouvy o nájmu bytu ani smlouvy podnájemní. Závěr, že se nejedná o smlouvu nájemní opřel žalovaný o zjištění, že budova, ve které je žalobkyni (a jejímu manželovi jako osobě spoluposuzované) poskytována sociální služba, není dle veřejně přístupného registru katastrálního úřadu ve vlastnictví poskytovatele. Podle žalovaného se nejedná ani o smlouvu podnájemní, neboť se smluvní strany dohodly na poskytování sociální služby, jejíž součástí je mimo jiné poskytnutí ubytování, nikoliv na podnájmu ve smyslu § 2275 občanského zákoníku, kterou nájemce, který v bytě sám nebydlí, dává třetí osobě do podnájmu byt se souhlasem pronajímatele.
10. Při posouzení věci vycházel žalovaný z následujících ustanovení.
11. Podle žalovaného je z § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře zřejmé, že k žádosti o příspěvek na bydlení je třeba doložit (pod)nájemní smlouvu k celému bytu, který je definován v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
12. Podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který byt užívá, jestliže a) náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně posuzovaných osob a koeficientu 0,30 a současně b) součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30 není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
13. Podle § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře se za vlastníka bytu považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá. Za vlastníka bytu se považuje i manžel, který užívá byt na základě práva bydlení odvozeného od vlastnického práva druhého manžela, pokud nárok na příspěvek na bydlení neuplatňuje manžel jako vlastník bytu. Za vlastníka bytu se pro účely tohoto zákona považuje i osoba, která užívá byt na základě služebnosti užívání celého bytu. Za nájemce bytu se pro účely tohoto zákona považuje i podnájemce celého bytu, který byt užívá se souhlasem vlastníka bytu. Pro účely tohoto zákona, jde-li o podnájemní vztah, nájemce vstupuje do práv a povinností vlastníka bytu a podnájemce do práv a povinností nájemce bytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení

do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba od trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.

14. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.
15. Podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře musí žádost o dávku obsahovat kromě náležitostí stanovených správním řádem doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní nebo podnájemní smlouvy k celému bytu, služebnosti užívání celého bytu nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného a doklady o výši nákladů uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.
16. Podle § 50 odst. 1 zákona o sociálních službách se v domovech se zvláštním režimem poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického duševního onemocnění nebo závislosti na návykových látkách, a osobám se stařeckou, Alzheimerovou demencí a ostatními typy demencí, které mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.
17. Podle § 50 odst. 2 zákona o sociálních službách služba podle odstavce 1 obsahuje tyto základní činnosti:
 - a) poskytnutí ubytování,
 - b) poskytnutí stravy,
 - c) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu,
 - d) pomoc při zvládání běžných úkonů péče o vlastní osobu,
 - e) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím,
 - f) sociálně terapeutické činnosti,
 - g) aktivizační činnosti,
 - h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.
18. Ze spisu úřadu práce soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o příspěvek na bydlení, ke které přiložila smlouvy o poskytování sociální služby – domov se zvláštním režimem, uzavřené mezi ní a poskytovatelem Hvězda z.ú. a mezi p. J. V. (osobou spoluposuzovanou) a týmž poskytovatelem. Zároveň k žádosti přiložila doklad o výši nákladů na bydlení, ze kterého vyplývá, že je nájemcem bytu č. 806 ve Z. na ul. Z. 4077.
19. Pokud jde o obsah předmětné smlouvy, tak z něj vyplývá, že žalobkyni (stejně jako osobě spoluposuzované) je na základě smlouvy poskytována sociální služba v rozsahu dle § 50 odst. 2 zákona o sociálních službách, vč. ubytování. Ubytování je poskytováno v lůžkové jednotce vybavené nočním stolem, skříňkou pod TV, uzamykatelnou šatní skříní, jídelním stolem, židlí a křeslem, náleží k ní koupelna s WC. V rámci ubytování může žalobkyně využívat společné prostory střediska. Dle smlouvy je klient (žalobkyně) povinna poskytovateli platit úhradu za poskytnutí stravy a ubytování ze svého příjmu, ostatní úhrady za základní činnosti a péči hradí klient z příspěvku na péči. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou do

28. 2. 2023 a následně prodloužena do 31. 12. 2023. V příloze č. 1 smlouvy – úhrada za poskytování sociální služby, je uvedena úhrada za poskytnutí ubytování a v rámci vyúčtování zálohové platby (leden 2023) je uvedena úhrada za poskytnutí ubytování – ubytovací služby.

20. Žalobkyně v první řadě napadá rozhodnutí žalovaného námitkou nepřezkoumatelnosti a tvrdila, že nedošlo k vypořádání jejích odvolacích námitek. Soud se proto v první řadě zaměřil na obsah odvolání žalobkyně.
21. Z obsahu odvolání soud zjistil, že první odvolací námitkou žalobkyně je nesprávné posouzení charakteru smlouvy o poskytování sociálních služeb, když žalobkyně výslovně namítala, že úplatné poskytnutí ubytování lze považovat za nájemní vztah. Uvedla, že zákon o státní sociální podpoře vyžaduje pouze existenci nájemního vztahu, nikoliv předložení nájemní smlouvy, a na smlouvu o poskytnutí sociální služby lze hledět jako na soukromoprávní. Dále odkázala i na rozhodnutí Nejvyššího soudu, dle kterého je ubytování ve formě sociální služby srovnatelné s nájmem. Zdůraznila, že pokud je součástí poskytované sociální služby i ubytování, jedná se o soukromoprávní vztah mající povahu nájmu. Namítla i, že ze smlouvy nevyplývá zájem stran poskytovat ubytování pouze dočasně. Namítla chybné posouzení toho, že předmětem smlouvy nemá být primárně přenechání věci do užívání, když poskytnutí ubytování je u pobytové sociální služby esenciální součástí, která ji odlišuje od ostatních. Zdůraznila, že v případě výčtu pojmových znaků nájemní smlouvy s výjimkou dočasnosti (která ale není znakem nájmu) předmětná smlouva splňuje požadavky prvostupňového rozhodnutí. V další části odvolání se velmi podrobně věnovala tomu, zda ubytovací lůžková jednotka splňuje definici bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
22. Soud musí konstatovat, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami, je více než úsporný. Podrobné vypořádání odvolacích námitek žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje. Přesto soud nepovažuje za správné a účelné napadené rozhodnutí zrušit (obdobně jako postupoval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 41A 8/2013 – 32), neboť napadené rozhodnutí obsahuje jednoznačný závěr, že žalobkyně neprokázala, že by byla (pod)nájemcem bytu, neboť nedoložila k žádosti podklady dle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře, a dále závěr, že k nároku na příspěvek na bydlení opravňuje nájemní smlouva k bytu uzavřená dle § 2235-2301 občanského zákoníku nebo podnájemní smlouva, a to pouze k celému bytu, uzavřená ve smyslu § 2275 OZ. Uvedený závěr považuje soud za dostačující pro posouzení možnosti přiznat žalobkyni příspěvek na bydlení.
23. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že se v případě předmětných smluv o poskytnutí sociální služby nejedná o (pod)nájemní smlouvy k bytu.
24. V posuzované věci je nesporné, že žalobkyně nebyla vlastníkem bytu, v souvislosti s jehož užíváním žádala o příspěvek na bydlení, tudíž jediná další alternativa je, že žalobkyně je (pod)nájemcem bytu (§ 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře).
25. Osobu, která je nájemcem bytu definuje § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře tak, že za nájemce bytu se pro účely tohoto zákona považuje i podnájemce celého bytu, který byt užívá se souhlasem vlastníka bytu. Pro účely tohoto zákona, jde-li o podnájemní vztah,

nájemce vstupuje do práv a povinností vlastníka bytu a podnájemce do práv a povinností nájemce bytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba od trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.

26. Z uvedeného znění § 24 zákona o státní sociální podpoře vyplývá, že příspěvek na bydlení má být poskytován buď vlastníkům bytu, nebo jeho nájemcům, nebo podnájemcům. Dále je z něho patrné, že jsou pro poskytnutí příspěvku podstatné minimálně dvě skutečnosti, a to typ právní vztahu (vlastnické právo, nájem bytu, podnájem bytu) a existence bytu. Pokud není naplněna jedna z uvedených skutečností, nemůže být příspěvek na bydlení přiznán.
27. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že smlouva o poskytování sociální služby – domov se zvláštním režimem, nepředstavuje v nyní projednávané věci nájemní ani podnájemní smlouvu k bytu.
28. Soud nijak nespornuje, že smlouva o poskytování sociální služby má soukromoprávní charakter (k čemuž žalobkyně případně odkázala na rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 30. 11. 2021, č. j. Konf 17/2020-15). Při posouzení charakteru vztahu, který je založen smlouvou o poskytování sociální služby – domov se zvláštním režimem, se lze přidržet rozhodnutí obecných soudů v soukromoprávních věcech. Žalobkyně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3139/2020, soud se s tímto odkazem ztotožňuje, nicméně má za to, že z něj vyplývají opačné závěry, než tvrdí žalobkyně.
29. Nejvyšší soud se v citované věci zabýval sociální službou – chráněné bydlení. Podle § 51 odst. 1 zákona o sociálních službách je chráněné bydlení pobytová služba poskytovaná osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu zdravotního postižení nebo chronického onemocnění, včetně duševního onemocnění, jejichž situace vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby. Chráněné bydlení má formu skupinového, popřípadě individuálního bydlení.
30. Podle § 51 odst. 2 zákona o sociálních službách služba podle odstavce 1 obsahuje tyto základní činnosti:
 - a) poskytnutí stravy nebo pomoc při zajištění stravy,
 - b) poskytnutí ubytování,
 - c) pomoc při zajištění chodu domácnosti,
 - d) pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu,
 - e) výchovné, vzdělávací a aktivizační činnosti,
 - f) zprostředkování kontaktu se společenským prostředím,
 - g) sociálně terapeutické činnosti,
 - h) pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí.
31. Ze srovnání obou institutů (k právní úpravě sociální služby – domov se zvláštním určením, viz výše) vyplývá, že obě zahrnují poskytnutí ubytování, tj. jedná se o pobytové sociální

služby. Závěry, které vyslovil Nejvyšší soud považuje zdejší soud za použitelné i v nyní projednávané věci.

32. Nejvyšší soud s odkazem na § 91 odst. 5 zákona o sociálních službách konstatoval, že se pro uzavírání smlouvy o poskytnutí sociální služby a právní vztahy vzniklé z této smlouvy použijí ustanovení občanského zákoníku subsidiárně na otázky neupravené zákonem o sociálních službách (*„Jak vyplývá z citovaných ustanovení, chráněné bydlení je upraveno v zákoně o sociálních službách, jde o sociální pobytovou službu definovanou v § 51, o níž musí její poskytovatel (§ 6, § 78 odst. 1) uzavřít písemnou smlouvu s osobou, které má být poskytnuta, v § 91 odst. 1 4 jsou stanoveny podmínky jejího poskytnutí a náležitosti smlouvy a v § 91 odst. 5 subsidiární použití úpravy občanského zákoníku.“*)
33. Pro posouzení nyní projednávané věci považuje soud za podstatnou tu část citovaného rozsudku Nejvyššího soudu, kde Nejvyšší soud uvedl: *„Závazek, který uzavřela žalobkyně s žalovanou, o přenechání Pokoje v Domově za úplatu k dočasnému užívání (sjednanému na dobu neurčitou), je srovnatelný s nájmem s modifikacemi vyplývajícími ze zákona o sociálních službách, které zohledňují sociální charakter poskytované pobytové služby. Není na místě použít subsidiárně úpravu ubytování (§ 2326 2331 o. z.) jako přechodného nájmu (Smlouva nepředpokládala, že žalovaná uspokojuje svou bytovou potřebu primárně jinde a v Domově je jen na přechodnou dobu), ani jinou speciální úpravu nájmu zohledňující specifický účel nájmu, jako je např. nájem bytu (jehož účelem je zajištění bytových potřeb nájemce v režimu relativně kogentní úpravy chránící nájemce, se speciálními výpovědními důvody atd.) nebo nájem prostor sloužících k podnikání (jehož účelem je provozování podnikatelské činnosti). Kromě obecné úpravy závazkových vztahů se tak (subsidiárně) použije obecná úprava nájmu (§ 2201 2234 o. z.), samozřejmě s přihlédnutím ke specifikům tohoto typu bydlení upravených v zákoně o sociálních službách.“*
34. Jinými slovy, u obdobné pobytové sociální služby, jejíž součástí je zajištění ubytování za úplatu na dobu neurčitou, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že ani subsidiárně není na místě použít na pobytovou službu úpravu nájmu bytu.
35. Zákon o státní sociální podpoře váže poskytnutí příspěvku na bydlení existenci nájmu bytu, která musí být doložen doklady prokazujícími nájem bytu (shodně podnájem bytu). Smlouva o poskytnutí sociální služby zahrnující ubytování není smlouvou o nájmu bytu, ale specifickým právním instrumentem, u něhož nelze ani na otázky výslovně neupravené zákonem o sociálních službách použít subsidiárně úpravu nájmu bytu. Nelze-li tuto úpravu použít ani subsidiárně, tím méně lze dovozovat, že by se na smlouvu jako celek mělo hledět jako na (pod)nájemní smlouvu.
36. Jak soud uvedl výše, § 24 zákona o státní sociální podpoře stanovuje kumulativní splnění nejméně dvou podmínek, a to existence určitého typu právní vztahu (vlastnické právo, nájem bytu, podnájem bytu) a existence bytu. Soud na základě výše uvedeného dospěl k jednoznačnému závěru, že smlouva, na základě které byla žalobkyni poskytována pobytová služba (resp. smlouvy, na základě kterých byly žalobkyni a jejímu manželovi poskytovány pobytové služby), nebyla smlouvou, na základě které by bylo možné dovodit existenci nájemního, resp. podnájemního vztahu mezi žalobkyni (resp. žalobkyni a jejím manželem) a poskytovatelem pobytové služby. Jinými slovy nebyla splněna jedna z kumulativně

stanovených podmínek § 24 zákona o státní sociální podpoře. S ohledem na to nebyly splněny podmínky § 68 zákona o státní sociální podpoře a žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně správně rozhodly o zamítnutí žádosti žalobkyně.

37. S ohledem na uvedené se soud nezabýval dalšími námitkami žalobkyně, neboť ty nemohou nic změnit na uvedeném závěru.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 31. května. 2024

Petr Sedlák v. r.
samosoudce